

DECIZIE

21 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadi
Ion Corolevschi
Iuliana Oprea
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de către Societatea cu Răspunderea Limitată „Maghem-Impex”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspunderea Limitată „Maghem-Impex” împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 225 ianuarie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 05 iulie 2012, SRL „Maghem-Impex” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că la data de 17 aprilie 2012 a fost depusa declarația vamală de import a mobilierului nr 3029I14391 în care s-a indicat valoarea în vama 19477,27 euro sau 302051,55 lei, cât și cheltuielile de transport în mărime de 13957,11 lei. Plățile vamale au fost calculate reieșind din valoarea mărfurilor indicata în factura comerciala.

Susține că organul vamal nu a acceptat documentele prezentate si prin actul de inspecție început la data de 17 aprilie 2012 și finisat la 24 aprilie 2012 a dispus majorarea valorii în vama la toate mărfurile importate cu 109487,32 lei.

Menționează că nu au acceptat aceasta decizie a organului vamal, dar pentru a evita staționarea nejustificata a mijlocului de transport destinat pentru aceasta operațiune de transport au fost impuși de situație de a declara mărfurile la condițiile impuse. Astfel inițial plățile vamale au fost calculate în mărime de 104282,85, însa dupa majorarea impusă acestea au constituit 133977,26 lei sau cu 29694,41 lei mai mult.

Afirmă că la vămuirea mărfurilor au prezentat toate documentele necesare pentru vămuirea mărfurilor. Astfel, fiind prezentate contractul de cumpărare-vînzare nr. 32 din 05 aprilie 2012, scrisoarea de trăsura internaționala CMR din 12 aprilie

2012, factura comerciala invoice nr. 764 si specificația din 12 aprilie 2012, certificatul de origine MO 176205 din 05 mai 2012, declarația vamala a țării de export 12ROCI7810E0007800 din 12 aprilie 2012, cheltuielile de transport. Suplimentar la aceste documente au fost prezentate scrisorile exportatorului, care confirma ca mărfurile au fost exportate, fiind însoțite de documentele prezentate de reclamant la vămuirea lor, însă toate aceste documente au fost respinse de organul vamal.

Insistă că însăși actul de inspecție, conține contradicții care compromite temeinicia celor indicate. Astfel se indica, că, în urma verificării informației din baza de date a Serviciului Vamal RM privind tranzacțiile economice analogice a altor agenți economici mărfurile importate din aceeași țara și același producător ... s-a depistat ca prețurile sunt diferite ... diminuarea valorii în vama. În același act de inspecție organul vamal încercînd să respingă metodele 2 si 3 indică, că organul vamal nu dispune de informația cu privire la tranzacțiile cu marfa identică sau similară. Analizînd cele indicate în actul de inspecție în coraborare cu prevederile pct. 6 a Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica examinării în contencios administrativ a litigiilor legate de aplicarea legislației vamale constată, că actul de inspecție nu este motivat. Dînșii au negociat cu exportatorul cantitatea, calitatea și prețul mărfurilor importate și aceste date sunt incluse în contractul comercial și în factura comerciala (invoice). Aceeași valoarea este indicată și în declarația vamala de export. Astfel valoarea mărfurilor importate era reală și veridică.

Mai invocă că contractul comercial reprezintă o înțelegere amiabilă între vînzător și cumpărător și după cum se indică în compartimentul IV al contractului, prețul produselor obiect al prezentului contract, se stabilește de Vînzător și se comunică Cumpărătorului sub forma unor liste de prețuri. Organul vamal nu a prezentat nici o proba cu privire la incorectitudinea datelor prezentate, sau careva falsuri în documentele comerciale prezentate. Nu sau solicitat nici alte documente suplimentare. Nu este clar de unde au fost luate prețurile la care sau vămuir mărfurile importate.

Consideră că, organul vamal, a procedat contrar prevederilor art. 8, alin. 3 a Legii cu privire la tariful vamal, or potrivit acestora „doar în cazul în care nu există date ce ar confirma corectitudinea determinării valorii în vamă a mărfii anunțate sau în cazul în care există temei de a considera că datele prezentate de declarant (importator) nu sînt veridice (inclusiv sînt sub nivelul valorii lor de producție) și/sau nu sînt suficiente, autoritatea vamală este în drept să determine de sine stătător valoarea în vamă a mărfii, aplicînd consecutiv una din cele 6 metode prevăzute de prezenta lege”, pe cînd la caz asemenea circumstanțe nu au fost stabilite.

La fel invocă că, organul vamal pe de o parte nu a combătut originalitatea si veridicitatea documentelor prezentate acceptîndu-le, pe de alta tot el le-a respins impunînd o valoare în vama majorata absolut nejustificata. Iar faptul că organul vamal nu a fost de acord cu valoarea mărfurilor importate nu servește ca temei de a impune majorarea valorii în vamă.

Consideră, că în cazul de față organul vamal a procedat și contrar prevederilor p. 73 a Regulamentului de aplicare a destinațiilor vamale prevăzute de Codul vamal aprobat prin Hotărîrea Guvernului 1140 din 02 noiembrie 2005 (MO 157-160 in 25.11.2005), care prevede, că dacă există îndoieli privind exactitatea informațiilor sau

a documentelor furnizate pentru determinarea valorii în vamă, organul vamal poate solicita importatorului să prezinte justificări suplimentare, inclusiv documente sau alte evidențe. Contrar acestor prevederi reclamantul deși a prezentat toate documentele justificative cu privire la valoarea mărfurilor acestea au fost respinse nemotivat de către pîrît.

La fel, consideră neîntemeiate afirmațiile organului vamal expuse în răspunsul la cererea prealabilă, precum, că s-ar fi adresat tardiv. Deși declarația vamală 5029I14391 a fost înregistrată la 17 aprilie 2012, însă consecințele pe care le contestă au apărut după data de 24 aprilie 2012, când a fost finalizată procedura de perfectare a actului de inspecție. Astfel cererea prealabilă nu putea fi depusă în perioada 17-23 aprilie 2012, fiind înregistrată la 24 aprilie 2012 și a fost una depusă în termen. Afirmațiile care se fac în actul de inspecție, precum, că s-a verificat informația din baza de date a Serviciului Vamal privind tranzacțiile economice analogice a altor agenți economici la aceleași mărfuri, acesta fiind motivul dezacordului cu documentele prezentate nu putea constitui temei justificat de majorare a valorii în vamă, deoarece de ei au fost acceptate prețurile propuse de vânzător și au prezentat documentele, care justifică aceste prețuri. Aceasta valoare este indicată în contractul comercial și celelalte documente comerciale. Totodată în procesul de perfectare a declarației vamale nu s-au prezentat alte documente care ar confirma că documentele prezentate la vămuire nu sunt veridice. Mai mult că reclamantul se bucura de anumite avantaje din partea vânzătorului, or dispune de contract de exclusivitate și are o anumită grila de produse la un singur preț.

De asemenea susține că sunt contrare acțiunile organului vamal și prevederilor Acordului de la Marrakesh privind constituirea Organizației Mondiale a Comerțului la care Republica Moldova a aderat prin Protocolul din 08 mai 2001, ratificat prin Legea 218-XV din 01 iunie 2001, care expres prevede, că taxele vamale se evaluează la valoarea reală care este valoarea de tranzacție.

Solicită recunoașterea ilegalității acțiunilor Biroului Vamal Chișinău cu privire la majorarea valorii în vamă la declarația vamală nr. 3029I14391 cu 109487,32 lei, anularea actului de inspecție din 17 aprilie 2012 la aceeași declarație vamală și restituirea excedentului drepturilor de import în sumă de 29694,41 lei.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2013, acțiunea a fost respinsă.

La 09 aprilie 2013, SRL „Maghem-Impex” a declarat recurs împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii contestate și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărîrea primei instanțe, considerînd că la emiterea hotărîrii contestate instanța a interpretat eronat legislația în domeniu, greșit a aplicat normele de drept material, iar concluziile instanței fiind în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Susține că la data de 17 aprilie 2012 a fost întocmită declarația vamală 3027I14391, indicîndu-se valoarea în vamă a mărfurilor importate valoarea facturată de 19477,27 euro sau 30205155 lei și cheltuielile de transport -13957,11 lei. Plățile vamale au fost calculate reieșind din valoarea mărfurilor indicată în factura comercială. Organul vamal nu a acceptat documentele prezentate și a întocmit în aceeași zi actul de inspecție.

Afirmă că la vămuirea mărfurilor societatea a prezentat toate documentele necesare pentru vămuirea mărfurilor. Suplimentar la aceste documente au fost prezentate scrisorile exportatorului, care confirmă că mărfurile au fost exportate, fiind însoțite de documentele prezentate de reclamant la vămuirea lor, însă toate aceste documente au fost respinse de organul vamal.

Insistă că actul de inspecție nu putea constitui temei de majorare a valorii în vamă, deoarece fiind întocmit la 17 aprilie 2012 s-a indicat, „de reportat pe alt culoar și de efectuat controlul fizic pentru aprecierea valorii în vamă. S-a înmînat lista documentelor agentului economic. De majorat valoarea în vamă în baza mențiunilor din declarația privind valoarea în vamă a mărfurilor poz. 1 cu 58662,66 lei, poz. 2 cu 27327 lei, poz. 3 cu 519,67 lei, poz. 4 cu 9020 lei”, însă care au fost motivele majorării valorii în vamă nu s-a indicat și numai la 24 aprilie 2012 pe formularul DVV-2 s-a încercat să se motiveze majorarea valorii în vamă, indicîndu-se mai întîi, că alți agenți economici ar importa mobilier din aceeași țară și același producător la un preț mai mare și că informația conținută pe siturile oficiale ar confirma diminuarea valorii în vamă de către ei.

Consideră declarative afirmațiile precum că alți agenți economici ar importa același mobilier de la același producător la un preț mai mare, deoarece nu i-au fost prezentate careva probe cu privire la astfel de fapte. De altfel nu i-au fost prezentate nici alte probe care ar confirma că alți agenți economici ar importa mobilier la un preț mai mare, indicînd că aici urmează de a fi luat în vedere, că aceeași denumire de mobilă poate fi de o valoare diferită, chiar de la același producător și depinde din lemnul din care a fost confecționată și țesătura utilizată.

Mai mult, indică că potrivit contractului comercial nr. 32 din 05 aprilie 012 sunt distribuitori oficiali al produselor fabricate de SC „Country Elements” SRL și nici un alt agent economic din Republica Moldova nu dispune de astfel de contract și nu poate importa astfel de mobilă de la producător. Așa că afirmațiile intimatului, precum, că alți agenți economici ar importa de la același producător același mobilier la un preț mai mare sunt cel puțin eronate.

Susține că organul vamal nu a prezentat nici o probă cu privire la incorectitudinea datelor prezentate, sau careva falsuri în documentele comerciale prezentate. De fapt valoarea mărfurilor importate era cea indicată în anexa la contractul comercial, iar în situația dată organul vamal a procedat contrar prevederilor art. 8, alin. 3 a Legii cu privire la tariful vamal, or potrivit acestora, doar în cazul în care nu există date ce ar confirma corectitudinea determinării valorii în vamă a mărfii anunțate sau în cazul în care există temei de a considera că datele prezentate de declarant (importator) nu sînt veridice (inclusiv sînt sub nivelul valorii lor de producție) și/sau nu sînt suficiente, autoritatea vamală este în drept să determine de sine stătător valoarea în vamă a mărfii, aplicînd consecutiv una din cele 6 metode prevăzute de prezenta lege.

Consideră neîntemeiate afirmațiile pîrîtului, susținute de instanța, precum, că reclamantul ar fi acceptat majorarea valorii în vamă, deoarece au prezentat suplimentar actele solicitate în baza cărora urma a fi efectuată devamarea mărfurilor importate cu metoda propusă, însă care nu a fost acceptată de organul vamal.

Susține că nu dispune de informația cu privire la prețurile la mărfuri identice sau similare importate de alți agenți economici, pe cînd organul vamal cunoscînd că sunt

în imposibilitatea de a prezenta astfel de informații a urmărit scopul de a-i crea condiții pentru justificarea acțiunilor de a dispune aplicarea metodei 6 de determinare a valorii în vamă. Mai mult că organul vamal dispune de toată informația cu privire la prețurile la care se importează mărfurile, însă la caz nu a utilizat informația data sau cel puțin nu i-a declarat aceasta.

Menționează că dacă intimatul a avut suspiecții asupra valorii mărfurilor importate de ei, reieșind din prevederile Legii nr. 1380, urma să prezinte justificările sale cu privire la originea valorii în vamă impusa reclamantului și de unde a fost luată, precum și motivele din care nu s-au aplicat acele prețuri la care importau aceeași mărfuri alți agenți economici. În asemenea situație urma să țină cont și de prevederile art. 14, al (5) a Legii nr. 1380, care prevede, că în cazul în care, la determinarea valorii în vamă, drept baza poate fi luată valoarea uneia din câteva tranzacții cu mărfuri identice sau similare, atunci se aplica cea mai mică valoare a tranzacției.

Afirmă că faptul că organul vamal nu a fost de acord cu valoarea mărfurilor importate nu servește ca temei de a impune majorarea valorii în vamă, drept urmare, considerând neîntemeiate afirmațiile din hotărîrea contestată precum, că factura comercială nu ar conține prețul la marfa importată.

Mai susține că a prezentat instanței extrasul din anexa la contractul comercial, prin care s-a convenit prețul mărfurilor la care urmau a fi procurate. Astfel prețul mărfurilor indicate în anexa la contract și cele indicate în factura comercială invoice sunt identice. Anume dat fiind prezentarea acestor documente, precum și a declarației vamale a țării de export consideră că au prezentat documentele care confirmă valoarea mărfurilor importate.

Faptul că nu s-a prezentat declarația vamală în original putea constitui un temei de verificări suplimentare doar în cazul în care în copia prezentată s-ar fi conținut alte date decât cele indicate în contractul comercial, anexa la contract sau factura comercială. La caz datele cu privire la valoarea mărfurilor importate erau aceeași în toate documentele. Mai mult că au fost confirmate de agentul economic exportator în timpul vămuirii mărfurilor. În afara de aceasta prezentarea declarației vamale în original depinde nu atât de importator cât de exportator.

De asemenea își exprimă dezacordul cu afirmațiile precum, că contractul comercial nu corespunde prevederilor pct. 15 a Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, or nu este indicată condiția de livrare, volumul (cantitatea) mărfurilor importate, prețul pentru o unitate de marfa și valoarea tranzacției. După cum rezulta din conținutul contractului acesta este încheiat nu privitor la o tranzacție, dar pe un termen nedeterminat și poate fi denunțat unilateral de una din părți, notificînd cealaltă parte cu 30 zile înaintea încetării contractului. Din acest motiv în contract nu puteau fi indicate volumul mărfurilor importate și valoarea tranzacției care a fost obiectul acestei contestații.

Consideră, că s-au conformat întocmai prevederilor pct.16 a Regulamentului, care stipulează, că informațiile trebuie să fie veridice, complete și să asigure confirmarea valorii în vamă anunțate. Dreptul autorității vamale de a lua decizii cu privire la corectitudinea sau incorectitudinea valorii în vamă nu poate fi independent

de legislația existentă. Prevederile date pot fi aplicate numai în coroborare cu prevederile art. 8, alin. 3 precum și cu prevederile art. 7 a Legii 1380.

Din aceste motive consideră, că acțiunile intimatului legate de impune reclamantului de a vămui mărfurile la preturi majorate comparativ cu cele indicate în actele prezentate contravin în totalitate și Acordului de la Marrakesh privind constituirea Organizației Mondiale a Comerțului la care Republica Moldova a aderat prin Protocolul din 08 mai 2001, ratificat prin Legea 218-XV din 01 iunie 2001. Potrivit Acordului privind aplicarea art. VII al Acordului General pentru Tarife Vamale și Comerț regula instituită prin Acordul privind evaluarea în vamă este aceea că autoritățile vamale să determine valoarea mărfurilor pe baza prețului de tranzacție plătit sau de plătit de către importator. Ca urmare a deciziei adoptate, autoritățile vamale pot să se abată de la acest principiu atunci când au dubii serioase cu privire la corectitudinea valorii declarate de importator cu privire la corectitudinea valorii declarate de importator sau a documentelor prezentate de aceasta.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din actele cauzei rezultă că copia hotărârii primei instanțe a fost expediată în adresa SRL „Maghem-Impex” la data de 29 martie 2013 fapt confirmat prin scrisoare de însoțire (f.d. 88).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la data de 09 aprilie 2013 în termen.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea hotărârii primei instanțe din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Din materialele dosarului rezultă că la 17 aprilie 2012 SRL „Maghem-Impex” a importat marfă, mobilier din lemn, lemn presat și combinat indicând valoarea în vamă de 19477,27 euro sau 302051,55 lei, inclusiv și cheltuielile de transport în sumă de 13957,11 lei și în baza declarației vamale nr. 3027114391 din 17 aprilie 2011 întocmită de către brokerul vamal, SRL „Vesper-com”, din numele întreprinderii a fost introdus în regim vamal de import pe teritoriul Republicii Moldova marfa menționată, la care au fost anexate: contractul de vânzare-cumpărare nr. 32 din 05 aprilie 2012, scrisoarea de trăsură internațională CMR din 12 aprilie 2012, factura comercială (Invoice) nr. 764 și specificația din 12 aprilie 2012, certificatul de origine MO176205 din 05 mai 2012, declarația vamală a țării de export din 12 aprilie 2012, pașapoartele tehnice, calculul cheltuielilor de transport, iar suplimentar au fost prezentate scrisorile exportatorului, care confirmă că mărfurile au fost exportate, fiind însoțite de documentele prezentate de recurent la vămuirea lor.

În urma verificării corectitudinii determinării valorii în vamă a mărfii, Biroul Vamal Chișinău a stabilit că SRL „Maghem-Impex” a aplicat incorect metoda nr. 1 de determinare a valorii în vamă a mărfii și anume în baza valorii tranzacției cu marfa

respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau de plătit, drept rezultat a fost întocmit actul de inspecție din 17 aprilie 2012, pe motiv că marfa a fost subevaluată.

De asemenea, pentru efectuarea unui control vamal minuțios și aprecierea corectă a valorii în vamă declarația s-a lăsat spre perfectare pe ziua lucrătoare următoare, pentru ca agentul economic conform legislației să prezinte toate actele pentru aprecierea corectă a valorii în vamă.

Înaintând acțiunea în judecată împotriva Biroul Vamal Chișinău, SRL „Maghem-Impex” a solicitat recunoașterea ilegalității acțiunilor Biroului Vamal Chișinău cu privire la majorarea valorii în vamă la declarația vamală nr. 3029I14391 cu 109487,32 lei, anularea actului de inspecție din 17 aprilie 2012 la aceeași declarație vamală și restituirea excedentului drepturilor de import în sumă de 29694,41 lei.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză prima instanță motivat și amplu argumentat a ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii.

Conform art. 179 alin. (1) din Codul vamal, declarația vamală, care se depune la organul vamal, trebuie să fie însoțită de toate documentele necesare vămuirii.

Conform art. 6 alin. (1) din Legea cu privire la tariful vamal nr. 1380-XIII din 20 noiembrie 1997, la trecerea mărfii peste frontiera vamală, declarantul anunță valoarea în vamă a acesteia autorității vamale.

Iar conform art. 7 alin. (1) și alin. (2) din Legea enunțată, valoarea în vamă a mărfii anunțată de declarant și datele suplimentare referitoare la ea trebuie să fie veridice și confirmate prin acte. În cazul în care este necesar de a confirma valoarea în vamă a mărfii anunțată, declarantul, la cererea autorității vamale, este obligat să prezinte datele respective. Dacă autoritatea vamală pune la îndoială autenticitatea acestor date, declarantul este în drept să determine valoarea în vamă a mărfii prin metodele prevăzute de prezenta lege.

În contextul acestei prevederi, la caz, se constată că organul vamal verificând corectitudinea valorii în vamă a mărfii importată de către SRL „Maghem-Impex”, a constatat că setul de documente prezentat de către declarant nu confirmă pe deplin veridicitatea datelor în ce privește valoarea în vamă declarată, drept urmare autoritatea vamală a solicitat prezentarea de acte suplimentare.

La acest capitol se va menționa că pentru confirmarea datelor privind valoarea în vamă a mărfii importate în baza declarației vamale nr. 3027I14391 din 17 aprilie 2012, organul vamal a solicitat întreprinderii SRL „Maghem-Impex” prezentarea contractului comercial încheiat cu vânzătorul mărfii și acordurile adiționale în original, precum și corespondența comercială purtată cu acesta în vederea încheierii și derulării contractului; declarației vamală a țării de expediere în original, listele de ambalaj, certificatului de origine al mărfurilor, comenzilor de livrare; cataloagelor, specificărilor, ofertelor de preț (listele de prețuri) ale firmei producătoare, fapt ce se atestă prin blancheta tipizată a Biroului Vamal Chișinău (f. d. 46).

Aici se va remarca că din aceeași blanchetă tipizată rezultă că SRL „Maghem-Impex” nu a prezentat actele solicitate suplimentar de organul vamal, fapt ce se confirmă prin înscrierea efectuată de către reprezentantul societății (f. d. 45), prin care s-a menționat că agentul economic nu poate prezenta actele solicitate.

Astfel, se constată că prima instanță justificat a reținut că declarantul, la caz SRL „Maghem-Impex”, nu a prezentat acte și informația solicitată de organul vamal

pentru a determina valoarea în vamă conform metodei I, precum și celor stabilite de art. 12,13, 14, 16 al Legii cu privire la tariful vamal nr. 1380 din 20 noiembrie 1997.

În acest context prezintă relevanță prevederile art. 8 alin. (1)-(3) al Legii cu privire la tariful vamal, care indică că autoritatea vamală exercită controlul asupra corectitudinii determinării valorii în vamă a mărfii. Autoritatea vamală este în drept să ia decizii în privința corectitudinii ori incorectitudinii valorii în vamă a mărfii anunțate de declarant. În cazul în care nu există date ce ar confirma corectitudinea determinării valorii în vamă a mărfii anunțate sau în cazul în care există temei de a considera că datele prezentate de declarant (importator) nu sunt veridice (inclusiv sunt sub nivelul valorii lor de producție) și/sau nu sunt suficiente, autoritatea vamală este în drept să determine de sine stătător valoarea în vamă a mărfii, aplicând consecutiv una din cele 6 metode prevăzute de prezenta lege.

Metodele de determinare a valorii în vamă a mărfii sunt stipulate la art. 10 al Legii cu privire la tariful vamal, care indică că valoarea în vamă a mărfii introduse pe teritoriul vamal se determină: a) în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau de plătit; b) în baza valorii tranzacției cu marfă identică; c) în baza valorii tranzacției cu marfă similară; d) în baza costului unitar al mărfii; e) în baza valorii calculate a mărfii; f) prin metoda de rezervă.

Conform art. 17 alin. (1) din Legea enunțată, în cazul în care valoarea în vamă a mărfii nu poate fi determinată de către declarant prin aplicarea consecutivă a metodelor specificate la articolele 11, 12, 13, 15 și 16 sau autoritatea vamală consideră cu temei că aceste metode nu pot fi utilizate, valoarea în vamă a mărfii se determină prin metoda de rezervă, prin mijloace rezonabile compatibile cu prevederile prezentei legi, cu principiile generale ale acordurilor internaționale la care Republica Moldova este parte și pe baza datelor disponibile.

Raportând la caz cadrul legal enunțat și reieșind din faptul că datele conținute în setul de acte prezentate de către SRL „Maghem-Impex” nu au fost suficiente pentru stabilirea corectă a valorii în vamă a mărfii importate, instanța de recurs consideră că organul vamal, și anume Biroul Vamal Chișinău justificat a aplicat metoda de rezervă pentru determinarea valorii în vamă a mărfii importate de către intimat, fapt ce indică la temeinicia soluției primei instanțe emisă în prezenta cauză și respinge criticele recurentului invocate în acest sens.

Pe cale de consecință, este de menționat că la adoptarea actului contestat organul vamal și-a argumentat modificarea metodei de determinare a valorii în vamă aleasă de declarant, precum și imposibilitatea aplicării metodelor consecutive, fapt ce se confirmă prin fișa-act întocmită de colaboratorul vamal la 20 aprilie 2012 și semnată de către reprezentantul a SRL „Maghem-Impex”, ultimul făcând mențiunea despre imposibilitatea prezentării informației solicitate (f. d. 45).

În asemenea împrejurări, instanța de recurs conchide că hotărârea primei instanțe a fost adoptată în limitele competenței, reieșind din temeiul și obiectul acțiunii, cu aplicarea corectă a legii materiale care guvernează raportul juridic litigios, iar în cadrul judecării pricinii au fost create condiții obiective participanților la proces, întru realizarea drepturilor sale procedurale.

Alte argumentele invocate de recurent, în susținerea poziției sale, nu pot fi reținute de către instanța de recurs, deoarece se combat cu cele invocate mai sus și se axează asupra circumstanțelor, care au fost constatate și elucidate pe deplin de prima

instanță, având la bază cumulul de probe, care au fost administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și susținute de normele de drept material.

Distinct de cele relatate și având în vedere faptul că hotărârea primei instanțe este întemeiată și legală, iar argumentele invocate de recurent sunt neîntemeiate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și de a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se respinge recursul declarat de către Societatea cu Răspunderea Limitată „Maghem-Impex”.

Se menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 225 ianuarie 2013 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspunderea Limitată „Maghem-Impex” împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Ion Corolevschi

Iuliana Oprea

Tamara Chișca-Doneva